

JEE SUKSEN LAPSUUS 1

Tempelissä Simeonin luona | Jerusalemissa käynti

Pyhäkössä

“Ja katso, Jerusalemissa oli mies, nimeltä Simeon, hän oli hurskas ja jumalinen mies, joka odotti Israelin lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänen päällensä.

Ja Pyhä Henki oli hänelle ilmoittanut, ettei hän ollut näkevä kuolemaa, ennenkuin oli nähnyt Herran Voidellun.

Ja hän tuli Hengen vaikutuksesta pyhäkköön. Ja kun vanhemmat toivat Jeesus-lasta sisälle tehdäkseen hänelle, niinkuin tapa oli lain mukaan,

otti hänkin hänet syliinsä ja kiitti Jumalaa ja sanoi:

Herra, nyt sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään, sanasi mukaan,

sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutesi, jonka olet valmistanut kaikkien kansojen nähdä,

Jeesus tuodaan temppeliin

Edellisissä jaksoissa Jeesuksesta on jo sivuttu vaiheita hänen syntymäänsä liittyen. Luukas kertoo asiasta evankeliuminsa toisessa luvussa. Kuitenkin kertomus Jeesuksen syntymästä käsittää enemmän muita asioita kuin itse syntymää ja Jeesus-lasta.

Tilaisuudessa esiintyy enkeleitä, rauhanjulistusta, paimenia jne. Toki sanotaan, että Maria synnytti lapsen, kapaloitsi hänet ja

.....
 Ja hänen isänsä ja äitinsä ihmettelivät sitä, mitä hänestä sanottiin.

Ja Simeon siunasi heitä ja sanoi Marialle, hänen äidilleen; Katso, tämä on pantu lankeemukseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan.

ja myös sinun sielusi lävitse on miekka käyvä että monen sydämen ajatukset tulisivat ilmi.” (Luuk. 2:25-35

pani seimeen makaamaan. Sitä ei kerrota, parkaisiko lapsi ensimmäisten hengenvetojensä jälkeen vai ei ja niinkuin täälläpäin luokitellaan, monenko pisteen lapsi oli, oliko hiuksia syntyessä ja jos oli olivatko ne tummia vai vaaleita ja olivatko ne kiharaiset vai suorat. Niinikään ei kerrota mitään vaipan vaihdoista eikä siitä, nukkuiko hän hyvin yönsä. Ehkä tämä kaikki johtuu siitä, että tuohon aikaan lapsia ei pidetty sellaisessa arvossa kuin kenties joskus myöhemmin.

Tämä hiljaisuus toteutui Jeesuksen elämässä aina hänen toimintansa aloitukseen saakka, kun hän meni kasteelle. Kuitenkin joitakin tapauksia on kirjoitettu muistiin. Niistä tässä aluksi, kun Jeesus tuotiin Jerusalemin

temppeliin 40 päivän vanhana.

Maria ja Joosef olivat vähävaraisia ja heillä riitti uhraamista varten kyyhkynen. Tosin vain Marian täytyi uhrata. Juutalaisen perinteen mukaan esikoisena syntynyt poikalapsi kuului Herralle siitä sovitukselta, jota pääsiäisenä vietettiin. Maksamalla jotakin temppelipapille, saattoi pojan isä tai kasvattivanhempi lunastaa pojan itselleen ja samalla hankkia oikeuden olla isä tuolle pojalle. Joosef suoritti tämän maksun ja näin hänestä tuli virallisesti Jeesuksen kasvatti- isä.

Jeesus- nimi oli annettu pojalle jo enkeli- ilmestysten yhteydessä. Mutta varsinaisesti nimi yleensä vahvistettiin ympärileikkauksen yhteydessä. Ihan samaan tapaan kuin luterilaisessa kirkossa toimitaan lapsikasteen yhteydessä. Ero on siinä, että Israelissa poikalapset ympärileikattiin kahdeksan päivän ikäisinä ja lapsikaste suoritetaan tavallisesti pitemmällä ja epäsäännöllisemmällä aikavälillä.

On pohdittu sitä, että mikä pakko lasta oli viedä pyhäkköön. Oletetusti lasta ei olisi ollut vietävä asetettavaksi Herran eteen. Toisaalta Luukkaan käyttämä sanamuoto tähtää luonnollisesti siihen, että siten vanha Simeon, temppelipalvelija, saisi kohdata Israelin pelastuksen. Toisaalta käytännön elämän kannalta on jokseenkin ymmärrettävä ajatella niin, että koska Marian kuitenkin täytyi käydä temppelissä, niin mihin hän olisi jättänyt pikkuvauvansa, joka sentään vaati rintaruokintaa muutaman tunnin välein. Hehän tulivat Beethlehemiästä, noin kymmenen kilometrin päästä. Joosef oli mukana hoitamassa pojan lunastusmaksun saadakseen olla hänen isänsä eikä antaa poikaa Herralle niinkuin Hanna oli antanut poikansa Samuelin.

Jumalan Hengen johduksesta vanha Simeon oli palvelusvuorossa temppelissä juuri sillä hetkellä. Sattuma ei ollut paikalla, koska sellaista kummitusta kuin sattuma ei ole olemassakaan.

Simeon piteli vauvaa sylissään ja sanoi: "Herra, nyt sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään, sanasi mukaan, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutesi, jonka sinä olet valmistanut kaikkien kansojen nähdä,

valkeudeksi , joka on ilmestynvä pakanoille ja kirkkaudeksi kansallesi Israelille.” (Luuk. 2;29-32)

Joosef ja Maria ihmettelivät sitä mitä heidän lapsosestaan sanottiin. Miksi he ihmettelivät? Eikö Herran enkeli ollut ilmoittanut Marialle, millaisen pojan hän synnyttäisi. Eikö enkelien ilmestyminen pojan syntymähetkellä kertonut heille mitään suuresta tapahtumasta. Eivät kai he kuvitelleet, että jokaiselle ensisynnyttäjälle ilmestyy samalla tavoin enkelien kuoro ja sanoma taivaasta. Ja Itämaan tietäjät ja kallisarvoiset lahjat, sellaiset joita Joosefin nikkaroinnilla saisi hankkia vuosikymmeniä.

Ehkä tuota kaikkea varjosti jonkin tasoinen epäusko. Ensikskin siitä alkaen, kun Beetlehemissä ei löytynyt heidän mielestään sopivaa majapaikkaa vaan täytyi mennä talliin synnyttämään. Simeon viittaa omissa sanoissaan hiukan myös siihen, että Marian elämässä ei kaikki menisi onnellisesti hyräillen: “..ja myös sinun sielusi lävitse on miekka käyvä että monen sydämen ajatukset tulisivat ilmi.” (Luuk. 2:35)

Katolisen kirkon tradition mukaan Mariassa ei saattanut olla mitään mustaa aukkoa mielessä, sillä heidän doktriininsa mukaan Maria oli neitsyt ja perisynnistä vapaa. Näin Katolisen kirkon katekismus hänestä sanoo: “Finally the Immaculate Virgin preserved free from all stain of original sin, when the course of her earthly life was finished was taken up body and soul into heavenly glory and exalted by the Lord as Queen over all things, so that she might be the more fully conformed to her Son the Lord of lords and conqueror of sin and death.” (Point 966 of Catholic Catechism)

Tällaisista epiteeteistä ei mainita Raamatussa missään kohtaa. Vääristä opeista Jumala lausuu tuomionsa viimeisenä päivänä. Maria on mater

dolorosa, ja tuo Simeonin lause on kätkeyty kontekstiin, joka puhuu henkilökohtaisesta konpastumisesta jopa loukkaantumisesta (kuten edellä on ajateltu halpa tallinseimi Jumalan Pojan syntymäpaikkana) ja kelvottomien ajatusten läpikäyminen. Onko näiden asioiden tuominen jollakin tavoin halventavaa spekulaatiota.

Raamattu sanoo: “Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa; kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet, ei ole ketään, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään.” (Room. 3:10-12) Tai: herra katsoo taivaasta ihmislapsiin nähdäksensä, onko ketään ymmärtäväistä, ketään, joka etsii Jumalaa. Mutta kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään.”

Olisiko Jumala nähnyt taivaastaan väärin niin, että sitten kuitenkin löytyisi joku, joka ei ole perisyntyn tahrojen saastuttama. Evankelistat Matteus ja Luukas käyvät läpi Jeesuksen genealogisen syntyhistorian Aatamiin asti. Kaikki ihmiset ovat tulleet geneettisesti viallisiksi Aatamin ja Eevan lankeemuksen myötä, siten ei ole mahdollista, että sellaisesta linjasta syntyisi muita kuin perisyntyn omistavia jälkeläisiä. Täytyisi löytyä jokin geneettinen äitilinja, joka ei olisi eri sukulinjaa kuin Aatami/Eeva aina Joachimiin ja Annaan sekä Mariaan asti. Mutta tällaista linjaa ei ole olemassa. Ja jos olisi, voitaisiin asettaa kyseenalaiseksi, onko se silloin sitä ihmissukua, jonka Kristus tuli pelastamaan. Katolisen kirkon Maria edustaa pakanallista äiti- jumalatar myyttiä ja on identtinen sen kanssa.

Asioiden ymmärtämiseen tarvitaan Jumalan Pyhän Hengen valoa. Tarvitaan juuri sitä valkeutta, josta Simeon mainitsi. Valkeutta pakanoille. Ja kirkkautta Israelin kansalle. Mutta Israelia kohtasi Jumalan säätämä hengellinen pimeys, josta Pietari mainitsee puheessaan ensimmäisenä helluntaina: “..hänet, joka teille luovutettiin, Jumalan ennaltamäärätyn päätöksen ja edeltätietämyksen mukaan, te laista tietämättömien miesten kautta naulitsitte ristille ja tapoitte.” (Ap. t. 2:23)

Eivät vain juutalaiset ole kokeneet hengellistä sokeutta ja pimeyttä. Se on kohdannut myös alkuseurakunnan jälkeisen kristillisen kirkon, josta Paavali on kirjoittanut: “Mutta Henki sanoo selvästi, että tulevina aikoina moniaat luopuvat uskosta ja noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien oppeja, valheenpuhujien ulkokultaisuuden vaikutuksesta, joiden omatunto on poltinraudalla merkitty ja jotka kieltävät menemästä naimisiin...” (1. Tim. 4:1-3)

Tämä viittaa juuri roomalaiskatoliseen käytäntöön, jossa pappien ja diakonisojen avioitumiset on kielletty. Mutta tilanne ei ole oleellisesti parempi jälkikristillisessä kirkollisuudessa. Sen leimallisin ominaisuus on, että siinä on tuskin jälkeäkään kristillisyydestä. Ja se menee kuin peräsimetön alus aalloilla. Sitä voidaan verrata kuvaukseen Kristoffer Kolumbuksen matka rapakon taakse. Lähtiessään hän ei tiennyt, minne lähti; ollessaan Karibialla, hän ei tiennyt, missä oli; ja tullessaan takaisin Eurooppaan, hän ei tiennyt, mistä tuli.

Näin käy, kun valot sammutetaan. Herra sammuttaa valot, kun uskottomuus ja synnin salliminen ylittävät rajan. Siksi Jeesus on sananmukaisesti niin kuin Simeon sen ilmaisi: “Katso, tämä on pantu lankeemukseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan.” (Luuk. 2:34) Toisaalla olevat Raamatun sanat todistavat, että näin ei ole ainoastaan Israelin suhteen vaan myös sen hengellisen perillisen, jota Kristuksen seurakunnaksi kutsutaan.

Joosef ja Maria toivat Jeesuksen Beetlehemistä saakka tempellin eli he kulkivat pienen vauvan kanssa noin 20 kilometriä.

